

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 16.375 van 25 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERRIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U, die verklaart de Irakese nationaliteit te hebben, zou afkomstig zijn van Shamiya (provincie Qadisiya). U zou een sjiit zijn van Arabische origine, zou gehuwd zijn en drie kinderen hebben. Op 25 mei 2004 zou u zijn toegetreden tot het Irakese leger (voordien baatte u een winkel uit). U zou hebben kunnen werken als bodyguard voor de man van uw tante, kolonel (‘aqid rukn’) Hamza (A. J.). In juni 2006 zou er een aanslag zijn gepleegd toen u met de wagen op weg was met de echtgenote en kinderen van Hamza. Jullie zouden zijn kunnen ontkomen. In het vuurgevecht dat was ontstaan zouden meerdere politieagenten en aanvallers zijn gedood. In juli 2006 zou u in uw wagen zijn aangevallen door gewapende mannen in twee wagens. U zou zijn kunnen vluchten naar een nabijgelegen huis en zou één van uw aanvallers hebben herkend, met name Muhammad (R.). U zou klacht tegen hem hebben ingediend bij de politie. De politie zou Muhammad zelf niet hebben gevonden, maar zou zijn broer hebben gearresteerd om te weten te komen waar Muhammad was. Twee dagen later zou u een dreigbrief hebben ontvangen vanwege jaysh al-mahdi (Mahdi leger). Het zou een toelating zijn geweest om u te doden omdat u een collaborateur en een tegenstander van de islam bent. U zou onmiddellijk zijn gestopt met werken en met uw gezin zijn ondergedoken bij

schoonfamilie. U zou Irak hebben verlaten op 9 september 2006. U zou met uw paspoort tot in Turkije zijn gereisd. Daar zou u het paspoort hebben achtergelaten bij de smokkelaar. Op 16 november 2006 zou u in België zijn aangekomen en diezelfde dag heeft u hier asiel aangevraagd. U zou hebben vernomen dat uw echtgenote, uw broer en uw jongste zoon Hasan in uw plaats zijn vermoord na uw vertrek.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Dient echter te worden opgemerkt dat u de status van vluchteling zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet kan worden toegekend.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over uw toetreden tot het nieuwe Irakese leger. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u altijd te hebben gewerkt als militair en zegt u dat u op 25 mei 2006 begon te werken als bewaker van Hamza (A.) (DVZ p.10). In de vragenlijst die u invulde op 2/1/2007 verklaarde u te zijn toegetreden tot het leger in 2003, waar u de functie van lijfwacht uitoefende (vraag E, M, N). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer te zijn toegetreden tot het Irakese leger op 25 mei 2004 en na één week training zou u al zijn beginnen te werken als bewaker van Hamza (A.) (CG p.10-11,13). Deze versies van de feiten lopen ernstig uit elkaar. Bij confrontatie kan u geen afdoende verklaring geven voor deze opmerkelijke vaststelling. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in uw vragenlijst verklaarde dat u in de periode 2003 – 2006 meermaals naar het buitenland ging in het kader van uw werk als bodyguard in het leger (vraag N). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u, in strijd daarmee, dat u voor uw vertrek naar België slechts één keer buiten Irak bent gereisd. U zou in 2006 naar Iran zijn gegaan op bedevaart. Verder zou u nooit naar het buitenland zijn gereisd (CG p.4-5). Dergelijke discrepanties in uw verklaringen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw toetreden tot het leger. Aangezien u uw vluchtmotieven linkt aan uw job als militair, rijzen er bijgevolg ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Bovendien moet worden opgemerkt dat u foutieve informatie heeft opgegeven over de militaire basis waar u uw opleiding zou hebben gekregen. U verklaart dat u uw training kreeg in het Camp Falcon (Saqar). U verklaart dat dit kamp in Mahmudiya ligt (CG p.11). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat dit kamp in de zuidelijke rand van Bagdad ligt en dus niet in Mahmudiya.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. Zo verklaart u dat u vanwege jaysh al-mahdi twee dreigbrieven kreeg vóór de aanslag die er in juli 2006 tegen u zou zijn gepleegd. Na deze aanslag zou u geen dreigbrief meer hebben gekregen. In de dreigbrieven die u ontving zou hebben gestaan dat u met de Amerikanen werkte en dat u hiermee moest stoppen of worden vermoord

(CG p.21-22). Tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u daarentegen dat u twee dagen na de aanslag een brief kreeg van Jaysh al-mahdi waarin stond dat u een collaborateur bent (DVZ p.11). U repte tijdens dit gehoor met geen woord over dreigbrieven die u zou hebben gekregen vóór die aanslag. Bij confrontatie met deze discrepanties kan u geen afdoende verklaring geven. Bovendien heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de eerste aanslag waar u het slachtoffer van zou zijn geworden. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat er bij de eerste aanslag drie of vier politieagenten en evenveel aanvallers stierven (CG p.15). Vervolgens verklaart u dat er vier agenten en vier aanvallers zijn gestorven. Van de agenten zou u drie doden hebben gezien, en één zwaargewonde die zeker zou sterven (CG p.16-17). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter, in strijd daarmee, dat er twee agenten en vier aanvallers om het leven kwamen (DVZ p.10). Bij confrontatie kan u geen afdoende verklaring opgeven. U herhaalt alleen dat het drie doden en één zwaar gewonde waren (CG p.17). Er kan worden verwacht dat u kan aangeven hoeveel slachtoffers er waren bij dit incident waarin u zelf als lijfwacht betrokken was. Uw tegenstrijdige verklaringen hierover doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over de periode dat u zou zijn ondergedoken. U verklaart voor uw vertrek uit Irak op 9 september 2006 ongeveer vijftien dagen bij uw schoonfamilie ondergedoken te zijn geweest, samen met uw gezin (CG p.5). Dit komt niet overeen met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u beweerde dat u ongeveer vier dagen na de aanslag tegen u onderdook bij uw schoonfamilie. Deze aanslag zou in juli hebben plaatsgevonden (DVZ p.11). Dit zou betekenen dat u zeker een maand (van juli tot september) bij uw schoonfamilie was ondergedoken. Later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat u een week of meer na de aanslag van juli, namelijk ergens in augustus, naar Qadisiya ging. Ditmaal heeft u het over een periode van twintig dagen dat u bij uw schoonfamilie zou hebben verbleven (CG p.23). Het feit dat u hierover incoherente verklaringen aflegt, doet andermaal twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder moet worden vastgesteld dat u onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de gevolgen van uw ingeroepen vluchtrelaas voor uw familie. Zo verklaart u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw jongste zoon Hassan drie maanden voor het gehoor vermoord werd omwille van u (CG p.2-3). Er moet echter worden opgemerkt dat u noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in de door u ingevulde vragenlijst (dd.02/01/07) ooit heeft aangehaald dat u nog een derde zoon had. U stelt er steevast dat u twee kinderen heeft: Ali en Sajjad. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat deze zoon ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Irak zou zijn geboren: begin juli 2007 zou hij elf maanden oud zijn geweest, en u zou Irak hebben verlaten op 9 september 2006. Dergelijke discrepanties in uw verklaringen doen ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw betrokkenheid bij het leger vóór de val van het Baathregime allesbehalve duidelijk of coherent zijn. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat u van 1989 tot 1998 uw verplichte legerdienst vervulde. Uw dienst zou zo lang hebben geduurd omdat u zo'n twintig tot dertig keer zou zijn gedeserteerd (CG p.6). Hiervoor zou u twee maal zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over een veroordeling omwille van desertie. Bij de vraag of u ooit werd veroordeeld of een gevangenisstraf kreeg, haalde u toen één veroordeling en gevangenisstraf aan: u zou ruzie hebben gemaakt met een officier omwille van het feit dat u niet aangesloten was bij de Baathpartij (DVZ vraag 42 en 43). Daarnaast moet worden opgemerkt dat u verklaart dat u tijdens uw legerdienst de graad van arif (sergeant) had. Dit is uiterst bevreemdend in het licht van uw bewering een twintigtal keer te zijn gedeserteerd. U beweert echter deze graad te hebben behaald louter op basis van het feit dat u uw diploma van het secundair had behaald (CG p.17). Niet alleen is dit uiterst bevreemdend, tevens beweerde u in strijd met deze verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u slechts uw lager middelbaar diploma had behaald (DVZ vraag 37). In uw vragenlijst dd. 2/1/07 verklaarde u dan weer dat u uw laatste jaar van

het secundair niet had afgemaakt (vraag D). Verder lopen uw verklaringen uiteen over uw activiteiten binnen de militaire industrie. In uw vragenlijst dd. 2/1/07 verklaart u dat u van 1988 tot 1992 binnen de productie van wapens in Iskandariya werkte. Daarna zou u soldaat zijn geworden (vraag E). Tijdens uw gehoor rept u aanvankelijk met geen woord over een functie binnen de militaire industrie. U verklaart gewoon dat u uw legerdienst aanving in 1989. Ten tijde van de invasie van Kuwait (1990) bijvoorbeeld zou u gewone soldaat zijn geweest die aan het front moest vechten (CG p.6-7). U blijft hierbij opmerkelijk vaag over de plaatsen waar u gestationeerd was (CG p.7-8). Pas wanneer u wordt gevraagd of u ooit in Iskandariya was gestationeerd, haalt u aan dat u in de militaire industrie heeft gewerkt voor u in het leger ging. U kan slechts bij benadering aanhalen wanneer dit was. U verklaart dat u in de periode 1987-1989 gedurende een jaar in de militaire industrie werkte (CG p.17). Dit komt niet overeen met uw verklaringen in uw vragenlijst waarin staat dat u van 1989 tot 1992 in de militaire industrie werkte (vraag E). Deze discrepanties in uw verklaringen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw legerdienst en uw militaire carrière. Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan het door u ingeroepen vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

U bent afkomstig van Centraal Irak. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Centraal-Irak een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vaststellingen volstaan echter niet om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen, gezien de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van 48/4 § 2 c Vreemdelingenwet enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist. U verklaarde tot het nieuwe Irakese leger te zijn toegetreden en om deze reden problemen te hebben gekend die u ertoe zouden genoodzaakt hebben om onder te duiken. Verder beweerde u gedurende lange tijd (van 1989 tot 1998) in het leger te hebben gediend vóór de val van het Baathregime. U legde echter zowel over uw toetreding tot het nieuwe leger als uw betrokkenheid bij het leger vóór de val van het Baathregime incoherente, vage en met publieke informatie tegenstrijdige verklaringen af, waardoor uw profiel niet te bepalen is, hetgeen te wijten is aan uw persoonlijk gedrag. Hierdoor is het onmogelijk om het reëel risico op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Uw geloofwaardigheid in zijn geheel is in het gedrang gekomen, waardoor u het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend. De door u zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid, meer bepaald met betrekking tot de omstandigheden die u ertoe zouden hebben aangezet om uw land van herkomst te verlaten, maakt het onmogelijk om een correct beeld te krijgen van uw situatie in Irak op het ogenblik dat u het land heeft verlaten, waardoor u de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend. U heeft immers niet voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde het Commissariaat-generaal toe te laten zich een beeld te vormen van uw maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Het betreft kopies van de identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw kinderen Ali en Sajad, een kopie van uw militaire kaart, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een attest van woonplaats en een kopie van de dreigbrief die u zou hebben ontvangen. Vooreerst moet worden vastgesteld dat het allemaal kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Bovendien moet worden opgemerkt dat de kopies van uw identiteitskaart en militaire kaart slecht leesbaar zijn, zodat ook deze geen doorslaggevende rol kunnen worden toegedicht."

4.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Hij is van mening dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) een louter subjectieve appreciatie doet van de door hem afgelegde verklaringen tijdens de opeenvolgende gehoren in de loop van zijn asielaanvraag. Hij beweert dat gehoren er in het algemeen op gericht zijn om discrepanties, tegenstrijdigheden en onjuistheden te vinden. Deze zijn echter niet ongebruikelijk en niet onverklaarbaar als de betrokkene in een tijdspanne van twee jaar wordt verhoord. Bovendien gaat het over feiten die zich over de tijdspanne van meerdere jaren hebben voorgedaan en is niet alles perfect gememoriseerd.

Verzoeker stelt dat slechts wanneer het vluchtrelaas het enige element uitmaakt van de asielaanvraag, dit doorslaggevend kan zijn om de beslissing op te baseren. Hij wijst erop dat de ernst van de feiten waarom hij is gevlucht blijkt uit de door hem voorgelegde documenten: de kopieën van een identiteitskaart, militaire kaart, huwelijksakte, attest van woonplaats en dreigbrief. Verzoeker meent dat het CGVS in het geheel geen rekening heeft gehouden met de ernst van de feiten zoals deze blijkt uit de voorliggende documenten. Volgens hem zijn de documenten van die aard dat zij de subjectieve appreciatie door het CGVS weerleggen. Het CGVS legt deze documenten in acht lijnen naast zich neer, zonder enige motivering ten gronde om de documenten niet verder in overweging te nemen of verder te onderzoeken.

Het argument dat de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd houdt volgens verzoeker geen steek, daar het administratief dossier geen gegevens bevat waaruit blijkt dat er ook maar een poging zou zijn gedaan om de documenten te controleren op hun echtheid. Ook het argument dat het om louter kopieën gaat is geen ernstige grond om de hele asielaanvraag te verwerpen. Verzoeker beweert dat hij nooit op de hoogte werd gebracht van het feit dat een kopie niet volstaat. Hij zou nooit zijn verzocht de originelen voor te leggen.

Door zo te handelen zou het CGVS de beginselen van behoorlijk bestuur hebben geschonden.

Verzoeker heeft hangende deze procedure originele documenten opgevraagd en legt bij aangetekend schrijven van 4 juli 2008 twee identiteitskaarten neer, twee attesten van nationaliteit, zijn huwelijksakte, een dreigbrief en een attest waarin de politie bevestigt dat verzoeker een aanklacht heeft ingediend.

4.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.852, 15 februari 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot verzoekers algemene kritiek op de wijze van gehoorvoering, zijn bewering dat discrepanties en tegenstrijdigheden niet ongebruikelijk zijn indien de betrokkene over een tijdspanne van twee jaar wordt gehoord en dat het gehoor handelt over feiten die zich over de tijdspanne van meerdere jaren hebben voorgedaan en niet zijn gememoriseerd, merkt de Raad op dat de wijze waarop een verhoor wordt geleid, op zich geen verklaring biedt voor de vaststellingen van het CGVS, noch voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen (RvSt., nr. 150.135, 13 oktober 2005; RvSt., nr. 129.658, 24 maart 2004). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvSt., nr. 150.135, 13 oktober 2005). Het CGVS kan op basis van verzoekers verklaringen tijdens de loop van de asielprocedure vaststellen dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnt. Het vaststellen van tegenstrijdigheden in

verklaringen omtrent belangrijke elementen van de asielaanvraag is voldoende om deze als bedrieglijk te beoordelen (R.v.St., nr. 114.472, 15 januari 2003).

De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden motivering nergens *in concreto* weerlegt waar deze stelt dat hij (i) tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn toetreden tot het Iraakse leger (ii) tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de reizen die hij voor zijn vlucht had ondernomen en het doel ervan (iii) foutieve informatie opgaf over de militaire basis waar hij zijn opleiding zou hebben gekregen (iv) onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd over de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen (v) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de eerste aanslag waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden (vi) uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd aangaande de periode dat hij zou zijn ondergedoken (vii) tevens uiteenlopende verklaringen aflegde over de gevolgen van zijn vluchtrelaas voor zijn familie (viii) allesbehalve duidelijke of coherente verklaringen aflegde over zijn betrokkenheid bij het leger vóór de val van het Baathregime. Deze motivering omtrent de kern van verzoekers asielaanvraag vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kwam het CGVS op goede grond tot de conclusie dat de door verzoeker neergelegde documenten, die tevens kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, niet van die aard zijn dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Daar waar verzoeker erop wijst dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het CGVS de authenticiteit van de documenten zou hebben onderzocht, dient te worden opgemerkt dat het niet aan het CGVS is om de lacunes in de bewijsvoering op te vullen. Bovendien kan aan de hand van kopieën de authenticiteit van de documenten niet worden nagegaan en kan hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, geen bewijswaarde worden toegekend.

Verzoekers bewering dat hij er nooit van op de hoogte zou zijn gebracht dat hij de originele documenten nodig had en nooit zou zijn verzocht deze voor te leggen, is niet ernstig. Er werd hem bij het CGVS gevraagd of hij de originelen kon bekomen van zijn identiteitskaart en militaire kaart en er werd herhaaldelijk en uitdrukkelijk gevraagd of hij andere bewijzen kon bekomen dat hij voor het nieuwe leger had gewerkt. Bovendien werd hem twee weken de kans gegund om de nodige bijkomende documenten te bekomen (administratief dossier, stuk 3, p.3, 23-25).

De op 4 juli 2008 neergelegde documenten (rechtsplegingdossier, stuk 5) vermogen niet verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid te herstellen.

Met betrekking tot verzoekers identiteitskaart met nummer 00365175, stelt de Raad vast dat deze kaart werd uitgereikt op 15 maart 2007, wanneer verzoeker reeds in België verbleef, en verschilt van de reeds door verzoeker neergelegde kopie van zijn identiteitskaart (administratief dossier, stuk 15: documenten). Bovendien is de geboortedatum op de kaart, 07/06/1971, strijdig met verzoekers verklaring te zijn geboren op 06/07/1971 (administratief dossier, stuk 12, nr.4).

Inzake verzoekers nationaliteitsbewijs dient te worden opgemerkt dat dit werd uitgereikt op 15 mei 2008, op het moment dat verzoeker reeds in België was. De data op dit document kunnen niet met elkaar worden gerijmd, daar het nationaliteitsbewijs op de voorzijde vermeldt dat het werd uitgereikt op 15 mei 2008, doch, blijkens de vertaling (stuk 1) op de buitenkant aangeeft dat de kaart werd uitgegeven op 27 juni 2008. Het is tevens bevreemdend dat dit attest als naam van zijn vader "Said Yabbar Abdurrasoul" vermeldt, terwijl verzoeker nergens gedurende de procedure de naam "Abdurrasoul" vermeldde en deze naam ook nergens op zijn overige documenten (zijn identiteitskaart, de identiteitskaart van zijn broer of het nationaliteitsbewijs van zijn broer) voorkomt. Tevens wordt *prima facie* vastgesteld dat de buitenzijden van het document schots en scheef zijn, met inbegrip van een inkeping op de bovenkant, hetgeen duidt op een door knip- en plakwerk verkregen document, wat nog minder overtuigt. ■

Met betrekking tot de neergelegde huwelijksakte stelt de Raad vast dat, daargelaten het feit dat het slechts een kopie betreft hetgeen de authenticiteit ondergraaft, het attest twee verschillende data bevat, aangezien het bovenaan de datum 19/03/1997 vermeldt, doch even

verder stelt dat het werd opgesteld op 21/03/1997. Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekers hierop vermelde geboortedatum, 7/6/1971, niet overeenstemt met verzoekers verklaring te zijn geboren op 06/07/1971 (cf. *supra*).

Aangaande de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van verzoekers broer, merkt de Raad op dat, daargelaten het feit dat het kleurenkopieën betreft waaraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, de hierop vermelde geboortedatum, 16/11/1977, niet overeenstemt met verzoekers verklaring dat zijn broer is geboren in 1976 (administratief dossier, stuk 9). Bovendien kunnen de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs niet met elkaar worden gerijmd, daar de identiteitskaart meldt dat verzoekers broer is geboren te Al Shamiya en het nationaliteitsbewijs stelt dat hij is geboren te Alhila. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn broer is geboren in Shawi (administratief dossier, stuk 9).

Aangaande het attest dat verzoeker neerlegt om aan te tonen dat hij klacht indiende bij de politie, dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat de data die hierop worden vermeld in een geheel verschillend lettertype en verschillende grootte worden weergegeven. De op het attest vermelde data stemmen niet overeen met verzoekers vluchtrelaas, aangezien verzoeker verklaarde dat de aanslagen plaatsvonden in juni 2006 en juli 2006 (administratief dossier, stuk 12, nr.41), terwijl het attest stelt dat deze plaatsvonden in juni 2005 en juli 2005. Dit klemt des te meer daar het attest werd uitgereikt drie jaar na de erop vermelde feiten en aangeeft dat het werd opgesteld op vraag van verzoeker en aan hem werd uitgereikt op 4 juni 2008, wanneer verzoeker reeds in België verbleef.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte dreigbrief, stelt de Raad vast dat deze, gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen hieromtrent (zie sub 3 en 4.2), niet van die aard is dat zij verzoekers geloofwaardigheid kan herstellen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker niets aanbrengt inzake de motivering omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

Daar waar de bestreden beslissing met recht opmerkt dat de situatie in Centraal-Irak op dit ogenblik beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980, stelt de Raad vast dat dit *in casu* onvoldoende is om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Reeds hoger werd vastgesteld verzoeker vage, incoherente en niet plausibele verklaringen aflegde inzake zijn militaire dienst -zowel vóór als na de val van het regime van Sadam Hoessein- (zie sub 4.2). Verzoekers verklaringen leiden ertoe dat zijn profiel niet te bepalen is. Het feit dat zijn profiel niet vast te stellen is, is uitsluitend te wijten aan zijn persoonlijk gedrag. De aldus door verzoeker zelf veroorzaakte twijfel en onduidelijkheid kunnen er niet toe leiden dat hij, naar analogie met artikel 50 van het eerste aanvullend Protocol van 8 juni 1977 bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de behandeling van slachtoffers van internationale gewapende conflicten, beschouwd wordt als burger. Verzoeker dient, vooraleer hem, naar analogie met voormeld Protocol, het voordeel van de twijfel kan worden toegekend en hij als 'burger' kan worden beschouwd, te hebben voldaan aan de medewerkingsplicht door het afleggen van geloofwaardige verklaringen teneinde de ter zake bevoegde instanties toe te laten zich een beeld te vormen van zijn maatschappelijke positie en de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Door het persoonlijk gedrag van verzoeker is het onmogelijk een correcte inschatting te maken van zijn positie in zijn land van herkomst en bijgevolg onmogelijk te beoordelen of hij (i) al dan niet een burger is (ii) al dan niet valt onder de toepassing van artikel 55/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (iii) al dan niet beroep kan doen op beschermingsmogelijkheden (iv) al dan niet een reëel risico loopt. De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoeker niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.